

שבת שבת

עב הראש ישיבה שליט"א

יהי לאור על ידי מוסדות היכל הקודש בנשיאות מוריני ראש הישיבה שליט"א

גליזן 35

פרשת שופטים

כ' אלול

שנת ה'תשפ"ג

והוא גם משחיל בתוך כל סיפור יראת שמים, והראש ישיבה מאוד נהנה מזה.

והראש ישיבה תחקר את האברכים מה הם הוציאו מהשיעור של הזוהר או מהסיפורי מעשיות, והראש ישיבה נענע אליהם: "מעניין, שבכל שיעור אומר הראש ישיבה דברים חדשים שעוד לא אמרו את זה אף פעם, ואם יש את הזכות אפשר לשמוע אותם!"

אחד האורחים אמר שהוא מאוד נהנה בסיפורי מעשיות, אך שהסבירו שביום האחרון של השנה, השני למלכות נכשל ואכל מהתפוח, והוא נרדם לשבעים שנה, כי הכשלון שלו היה, כי הוא נפל לייאוש. אמר הראש ישיבה: "הדרך של היהודים הכשרים שלנו, לא הייתה לספור כמה ימים כבר לא נכשלו, זה הוא דרך טיפולית של הגויים, סופרים 'כך וכך ימים כבר לא נכשלת', 'כך וכך ימים כבר לא פגמת', עד שמדמיינים שהוא כבר מלאך, ולפתע כשכן נכשלים רואים שהם בכלל לא מלאכים, והם יהודים פשוטים, אחר כך מתייאשים לגמרי וכבר לא רוצים בכלל להתחזק".

אורח אחר אמר שהוא מאוד נהנה מזה שהראש ישיבה דיבר על להודות להשם יתברך, שכמו אצל בני אדם כשרואים שמתקרב אליך אחד שכל הזמן מתלונן, כבר אין לך כוח איליו, ולהיפך אם רואים שמתקרב אליך אחד שתמיד הוא מודה לך, אתה נהיה שמח לפגוש אותו ולעזור לו, כך זה גם אצל השם יתברך, אחד שמודה תמיד להשם יתברך יכול לפעול דברים גדולים. הגיב לו הראש ישיבה: "בהודיה יש כוח גדול!"

הראש ישיבה אמר שאחד מגדולי המשפיעים בברסלב כותב בספרו, כשיש למישהו צרה חס ושלום, שיודה להשם יתברך כל היום על זה שהוא קיבל את הצרה הזאת, אמר הראש ישיבה: "ממוהרא"ש לא משתמע כך, מוהרא"ש אומר, כשיש למישהו צרה חס ושלום, שיודה הרבה להשם יתברך על החסדים שהשם יתברך עושה אתו, ויבקש מהשם יתברך על הצרה".

אחרי הרבה תפילות זכיתי להשתתף בסעודת שבת אצל הראש ישיבה שליט"א, והיות וקהל אנ"ש מחכה כבר בכיליון עיניים כל שבוע לשמוע משהו מהנעשה והנשמע בסעודות אצל הראש ישיבה כדי לדעת איך להתנהג עם הילדים שלנו בביתנו, ולכן אני אנסה לשתף קצת עם כמה דברים יפים שראיתי בסעודת השבת.

כשהגעתי כולם כבר היו סביב לשולחן אחרי עשית קידוש (היה בערך מנין אורחים, כמה אברכים ושני בחורים) הראש ישיבה כיבד אותי עם מקום ישיבה.

הם היו באמצע שיחה אודות הפתגם הברסלבי "תודה השם", הראש ישיבה אמר לילדים שלו איך אומרים "תודה השם" בשפה הרוסית, "ספאסיווא באגא", והילדים צחקו, והייתה אוירה מאוד שמחה.

הלכו ליטול ידיים, והראש ישיבה קרא לכל הילדים לכיור ונטל להם את הידיים, ואחרי שהראש ישיבה נטל את ידיו בירך הראש ישיבה המוציא וחילק חלה לכולם, הראש ישיבה שאל את אחד הנוכחים אם הוא כבר נתן חלה לאשתו, והוא ענה, שלא, והראש ישיבה שלח לו עוד חלה.

אחר כך הסביר לו הראש ישיבה, שאשה חייבת בכל ההלכות שבת בדיוק כמו האנשים, ולכן מחכים לאשה לפני שמברכים המוציא שהיא גם תשמע את הברכה ותצא ידי חובת לחם משנה, ואם לא היא צריכה לעשות את ברכת המוציא עם לחם משנה שלה.

התחילו לאכול את הדגים, והראש ישיבה נענע לאחד האורחים ואמר לו: "למה אתה כל כך שקט? תספר משהו..." אז הוא אמר שבפעם הקודמת שהוא אכל אצל הראש ישיבה, סיפר הראש ישיבה לילדים מתוך הספר את הסיפור של החיגר, והוא נהנה מאוד לראות איך שהראש ישיבה הכניס את כל הילדים בתוך הסיפור, וכולם היו מרותקים לסיפור, וזה עדיין מונח לו בעצמות. והוא הוסיף, שהוא מלמד והוא מחקה את זה בכיתה, כשהוא מספר סיפור הוא מכניס את כל הילדים בסיפור,

אני נענעתי ששמעתי דבר מפליא בשיעור של הזוהר הקדוש, הראש ישיבה אמר בשיעור שאפשר לשמוע מכל דבר רמז מהשמים. לדוגמה, באמצע השיעור עברה ציפור וציצה, אמר הראש ישיבה: "מי יודע מה אומר עכשיו הציפור? הציפור צועק 'השם אוהב אותך'", אמרתי לראש ישיבה, שלי זה היה חידוש מפליא, כי תמיד הייתי קורא סיפורים מצדיקים, שציפורים באים לספר על גזירות קשות שהולכות להתרחש, והרבה פעמים כשאני הולך קצת לטייל ולעשות התבודדות, ואני שומע ציפור מציץ אני נורא נבהל מזה, מי יודע מה הציפור רוצה להגיד לי עכשיו... אבל עכשיו שהראש ישיבה אומר שהציפורים צועקות "השם אוהב אותך" נרגעתי.

אחד האורחים היה יהודי יקר ותמים שידע רק את שפת האנגלית, והראש ישיבה ניסה להסביר לו - באנגלית - את מה שמשוחחים. הראש ישיבה שאל אותו אם הוא יודע את השפה של הציפורים, והוא ענה שלא, אמר לו הראש ישיבה שהוא כן יודע את השפה של הציפורים, "כשאתה שומע ציפור מציץ, שתדע, שהציפור צועקת אילך 'השם אוהב אותך', לפעמים אני בספקות, אני שוכח שהשם אוהב אותי, אני יוצא החוצה אני מקשיב מאוד מאוד חזק לציפורים שעוברים שם, והם צועקות 'השם אוהב אותך' השם אוהב אותך'".

היה מאוד שמח לראות איך שהראש ישיבה הסביר לו את זה.

והראש ישיבה אמר: "כשמתעניינים אצלי עליו (על היהודי היקר הזה) 'מה הוא מחפש אצלכם? אני עונה 'יש לו הרבה כסף והוא מחזיק על עצמו את כל הישיבה' איך שרק שומעים את זה, מיד כולם משתתקים, יש להם כבר דרך ארץ אליו..."

הראש ישיבה סיפר לאשתו: "היום היה אורח בשיעור של הזוהר, יהודי ליטאי, קראתי לו שיצטרף לשיעור, ראיתי עליו שהוא מרגיש את עצמו קצת זר, אז סיפרתי לו סיפור:

כשהאדמו"ר מסטמאר זכר צדיק לברכה הגיע לאמריקה, הוא עשה אסיפות של כל הרבנים וראשי הישיבות, והיו בתוכם גם הרבה גדולים מהציבור הליטאי, כמו ר' אהרן קוטלר זצ"ל וכדומה. פעם שאל אחד מהרבנים החסידיים את הרבי: "איך אתה יכול לשבת ביחד עם אנשים שהאבות שלהם רבו עם דרך החסידות?" ענה להם הרבי: "פעם היה לעשיר אחד, שני חתנים, אחד העדיף לאכול רק בשרי והשני רק חלבי, והעשיר עשה להם שני שולחנות נפרדים כדי שלא יאכלו חלבי ביחד עם בשרי."

יום אחד קרה שהעשיר איבד את כל כספו, וכבר לא היה לו כסף לקנות לא חלבי ולא בשרי, ושניהם אכלו רק

ירקות, אבל בכל זאת הם נשארו לאכול עדיין כל אחד על שולחן הנפרד שלו, אמר חתן אחד לשני 'אין לנו כבר לא חלבי ולא בשרי, בא לפחות נשב ונשוחח בשולחן אחד'... והרבי סיים: "פעם היו דרכים נעלות מאוד, לזה היה את הדרכים הקדושות והנעלות בעבודת השם, ולזה היה דרך אחרת בעבודת השם, זה לא תאם ביחד, והיו צריכים לשבת בשולחן נפרד, אבל היום אנחנו כבר אנשים פשוטים, מאוד רחוקים מעבודת השם, באו לפחות נשב ביחד ונראה איך להציל את היהדות."

בכל משך הסעודה התעניין הראש ישיבה על כל אחד אם היה לו אוכל, שתיה, כלי אכילה, וכדומה. התחילו לשיר את הזמירות, וכשהגיעו לזמר 'דרור יקרא' כיבד הראש ישיבה כל ילד לשיר סולו בקטע אחר, והילדים הרגישו מאוד טוב עם הסולו שלהם.

הראש ישיבה אסף את כל הילדים ממקומות המשחק שלהם ואמר: "השבוע הוא פרשת מטות מסעי, וזה כל הדבר של רבינו!" והראש ישיבה פנה אלי: "מה הפירוש 'מטות'?" עניתי 'שבטים', אמר הראש ישיבה: "מטות הפירוש הוא מקל, מרביצים עם מקלות, אבל 'מסעי' - הפרוש הוא נוסעים, וזה הלימוד של רבינו 'מטות' אם אנו מוכים, ונכשלים ונופלים, לא נשארים שם, 'מסעי' - נוסעים הלאה".

אחר כך הביאו הילדים הרבה קרחונים {פאקסיס}, והראש ישיבה מילא את האבנט שלו עם הקרחונים, ונשתלו קרחונים בשטריימל, והראש ישיבה רקד עם הילדים הקטנים 'איזה טוב להיות יהודי', והיה שמח מאוד.

הראש ישיבה הלביש סמרטוט על הראש וכרך על זה אבנט כמו ערבי, ורקד 'פעם הלכתי ברחובות החשוכים'.. והילדים חיקו את זה, והראש ישיבה הצחיק מאוד את הילדים והיה שם שמחה וששון.

הראש ישיבה אמר לאחד הילדים שיתחיל את המשחק, והראש ישיבה שאל אותו: "מה אתה אוהב?" (אני לא ידעתי לאן הראש ישיבה רוצה לחתור...) עניתי: "אני אוהב את הכתום" והילד אמר לי: "לא, אתה אוהב את השם, ואת הכתום אתה מעדיף!..."

התביישתי לאכול איגלו בפני הראש ישיבה, והראש ישיבה שאל אותי: "כבר ראית פעם ראש ישיבה אוכל איגלו?" אמרתי, לא, והראש ישיבה פתח את האיגלו ועשה ברכת שהכל בקול והתחיל לאכול את האיגלו, וזה מאוד מצא חן בעיני...

אני מודה להשם יתברך שהייתה לי הזכות להשתתף בסעודה כל כך יפה, ובעיקר אני שמח לשתף קצת את הציבור כדי שעוד יהודים יהנו מזה.
